

vil være fri for at undervise i Religion, kan blive dette. Men hvad hjælper det? En ikke troende Lærer kan heller ikke undervise kristne Forældres Børn forsvarligt i Historie og Geografi, thi kristne Mennesker mener jo, at Gud har med hele Menneskelivet at gøre, og at et Menneskes Standpunkt da ogsaa vil præge hans Undervisning i saadanne Fag. Der er vist intet andet at gøre end kraftigt at støtte den frie Skole, og hvis Kvinderne har Forstaaelse heraf, saa bør de have Lejlighed til at lade deres Stemme høre.

Ledige Legater.

Ganske interessant er det at se i Bladene i disse Dage nedenstaaende Legatanmeldelse. Der dukker dog af og til Eksempler op paa, at man — d. e. Offentligheden — begynder at opdage, at der ogsaa eksisterer Kvinder, som kan trænge til Støtte under deres Uddannelse.

— Af Julius Skrikes Stiftelse disponeres aarlig over ca. 30,000 Kr. Af Midlerne anvendes: $\frac{1}{6}$ Del til Fremme af Agerbrug, $\frac{1}{10}$ Del til Fremme af Skovbrug, $\frac{1}{6}$ Del til Fremme af Søfart, derunder indbefattet Fiskeri, $\frac{1}{6}$ Del til Købstads-Næringsbrug og $\frac{1}{10}$ til Understøttelse af unge Mennesker, Kvinder som Mænd.*) der ved Universitetet, Høj- eller Folkeskoler søger at uddanne sig for en selvstændig Virksomhed. Resten benyttes til Supplering af de til et eller flere af de ovennævnte Formaal henlagte Kvotadele eller andet almenntilgængeligt Formaal. Ansøgninger om at komme i Betragtning indsendes til Stiftelsens Kontor. Vestervoldgade 89, København K., inden 15. November.

I Modsætning hertil maa vi desto værre bekende, at man f. Eks. paa indeværende Aars Finanslov finder en Post paa 1000 Kr., til Forhøjelse af Understøttelse til „Sønner af ubemidlede Forældre“ til Uddannelse i Havebrug. Gang paa Gang nævnes det offentlig, at netop Havebrug egner sig særlig godt for Kvinder, og Landbokvinderne opfordres kraftigt til at lægge sig efter dette Erhverv. Men naar Mænd alene laver Finanslovsforslag, saa foreslaar de — uden at blinke — at den Sum, som Staten kan ofre paa denne Uddannelse, skal alene gives til Sønner.

Hvis er egentlig Statens Penge? Hvem har tilvejebragt dem? Mon ikke Kvinderne bærer deres Byrde deraf ganske efter samme Regler som Mænd? Og mon ikke den store indirekte Skat tilvejebringes lige saa vel af Kvinders som af Mænds Fornødenheder?

For ikke at tale om, at Mændene jo dog har Døtre, lige saa vel som de har Sønner.

Nej — der er langt frem — sa' Manden, han saa' sig tilbage. Men det lille Lysglimt med „Julius Skrikes Stiftelse“ noterer vi Kvinder med Glæde.

Anne Bruun.

Vore Børn.

Vi har modtaget følgende:

Hr mag. art. Christensen!

Rigtig megen Tak for Deres Artikel „Prygl“. Min Mand og jeg har læst og debatteret den. Vi er nu ikke rigtig enige, min Mand og jeg — om dette ene Punkt, vel at mærke! Jeg er ellers den lykkelige Moder til 6 sunde, livsglade — min Mand siger: „vilde og ofte uvorne“ Dreng. Jeg har Tid og megen Lyst til at beskæftige mig med deres Opdragelse — og jeg prøver paa at lære, hvor jeg kan. Der er en Bog af *Herbert Spencer*, der for længe siden lærte mig, at Prygl duer ikke som Straf, og at den rigtige Maade at straffe paa er at lade den der forser sig bære de naturlige Følger af Forseelsen. Det Princip prøver jeg paa at følge, og det har været mig til Hjælp. Vi kender herhjemme ikke til at herse med Drengene for at faa dem til at lære deres Lektier, at begynde Skolearbejdet i rette Tid, at staa op, saa de kommer tidnok i Skole etc.

Poul — min ældste — holdt af at ligge længe; naar han hæsblæsende kom ned, stod ingen paa Pinde for ham, han fik ikke „Seddel“ med i Skolen, og efter en Del ubehagelige Oplevelser er han naaet til at være *nogenlunde* præcis. Svend smøler med Læsningen; han har flere Gange maattet blive hjemme, naar han var bedt ud, fordi han ikke var færdig; vi haaber, det skal hjælpe.

Men — undertiden er 6 Dreng næsten mere, end en Moders Hoved kan bære. Mine er tilmed saa glade af sig, og der er det ved godt Humør — eller „Vildskab“, som min Mand siger — at det smitter. Mine Dreng kan blive saa overstadige, at de glemmer Lydighed og Artighed, og naar dette varer længere Tid, siger min Mand: „Nu trænger Drengene til nogle Smæk“. Og det er sandt, at det tæmmer dem for en Tid. Det hjælper dem ligesom til at huske bedre, hvad de ikke maa glemme: sømmelig Adfærd og almindelig pæn Opførsel mod vores gamle Pige, der for Resten forkæler dem.

Hvad er der nu at gøre ved en Dreng, der efter at have ligget et Par Dage er saa fuld af Livslyst eller „Vildskab“, at han i den bare Skjorte farer ud i Haven, løber rundt

*) Udhævet af Anne Bruun.